

รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาต ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

A Training Model on Appropriate Use of Pistols for License Grantees in Three Southern Border Provinces Areas

สมศักดิ์ พยากรณ์¹ วิจิต เรืองแป้น²

Somsak Payakorn¹ Vichit Rueangpen²

¹นักศึกษาลัทธิสุตรปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

คณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

¹Graduate Student in Doctor of Philosophy, Management of Nature Resources
and Environment Program, Faculty of Science Technology and Agriculture, Yala Rajabhat University

²สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการเกษตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

²Management of Nature Resources and Environment Program,
Faculty of Science Technology and Agriculture, Yala Rajabhat University

E-mail: payakon1@gmail.com

Received: January 22, 2019

Revised: March 18, 2019

Accepted: March 21, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการแบบผสมผสานเพื่อสร้างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดำเนินการ 4 ระยะ ระยะที่ 1 สำรวจการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาต จำนวน 120 คน ระยะที่ 2 สร้างรูปแบบการฝึกอบรม ระยะที่ 3 ยืนยันรูปแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 16 ท่าน และระยะที่ 4 นำรูปแบบไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน แบ่งเป็น 3 รุ่น รุ่นละ 10 คน แบบการฝึกปฏิบัติการ

ผลการวิจัย พบว่า ระยะที่ 1 ผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นไม่มีความเข้าใจ และไม่สามารถปฏิบัติตามหลักการใช้ ระยะที่ 2 รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ ประกอบด้วย 6 ฐานความรู้ 29 หน่วยการเรียนรู้ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาทั้งรูปแบบเท่ากับ 0.93 มีความสอดคล้องทุกหน่วยการเรียนรู้ ระยะที่ 3 รูปแบบการฝึกอบรมที่สร้างมีความเหมาะสมกับผู้ได้รับอนุญาต และระยะที่ 4 ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการฝึกอบรมทั้ง 3 รุ่น สูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย 6 ฐานความรู้ 29 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ฐานความรู้ด้านความปลอดภัยในการใช้ปืนพกสั้น ประกอบด้วย 3 หน่วย 2) ฐานความรู้ด้านกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน ประกอบด้วย 9 หน่วย 3) ฐานความรู้ด้านปืนพกสั้น ประกอบด้วย 4 หน่วย 4) ฐานความรู้ด้านเทคนิคการยิงปืนพกสั้นให้แม่นยำ ประกอบด้วย 6 หน่วย 5) ฐานความรู้ด้านการใช้งาน ประกอบด้วย 4 หน่วย และ 6) ฐานความรู้ด้านการยิงปืนพกสั้นเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน ประกอบด้วย 3 หน่วย

คำสำคัญ: การฝึกอบรม/ ปืนพกสั้น/ การใช้ที่เหมาะสม/ สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Abstract

This research incorporated an action research to develop a training model on appropriate use of pistols for license grantees in the areas of three southern border provinces. The study was conducted in four phases. The first phase, which was carried out with 120 license grantees as the samples of the study, aimed to survey how pistols were commonly used. The second phase was to develop the model for the training. The third phase was to evaluate the model by sixteen experts. The fourth phase was the implementation of the training model with thirty participants in total. The implementation was run in form of a workshop for three rounds (ten participants each).

The findings revealed that, in the first phase, the license grantees did not truly understand how to appropriately use the pistols and also could not eventually conform the correct guidelines and principles. In the second phase, it was found that the training model consisted of six knowledge bases and twenty nine learning units with the validity index (CVI) of 0.93. All units were congruent. In the third phase, the evaluation of the model showed that the developed training model was appropriate for use. In the fourth phase, the achievement score of the participants was significantly higher after experiencing the training model at .05 significance level.

The components of the training model on appropriate use of pistols for license grantees in the areas of three southern border provinces consisted of six knowledge bases and twenty nine learning units: 1) the knowledge base on safety in using pistols, including 3 learning units, 2) the knowledge base on firearms law and regulations,

including 9 learning units, 3) the knowledge base on fundamental information about pistols, including 4 learning units, 4) the knowledge base on the techniques of sharp pistol firing, including 6 learning units, 5) the knowledge base on the appropriate use of pistols, including 4 learning units, and finally 6) the knowledge base on the use of pistols for protection of property and self-defense, including 3 learning units.

Keywords: Training/ Pistols/ Appropriate use/ Three southern border provinces

บทนำ

สถานการณ์การก่อความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดความไม่สงบของพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เหตุการณ์เริ่มปะทุและรุนแรงขึ้นถี่ขึ้น ตั้งแต่ต้นปี 2547 ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในช่วง 1 ทศวรรษ ตั้งแต่ พ.ศ. 2547-พ.ศ. 2556 ได้เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบ 12,098 ครั้ง เกิดจากการลอบยิง การวางระเบิด การฆ่าด้วยวิธีทารุณกรรม การวางเพลิง และการก่อวินาศกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บประมาณ 12,227 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้เสียชีวิต 3,350 คน และบาดเจ็บ 8,877 คน (ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2557) จากปัญหาเหตุการณ์ความไม่สงบดังกล่าวส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงในการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชน ดังที่ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (2547) ได้กล่าวถึงความไม่สงบว่านอกจากจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนแล้ว ยังทำให้ประชาชนเกิดความวิตกกังวลว่าเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ อาจเกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

ปิยะ กิจถาวร และคณะ (2550) ได้ศึกษาผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน กรณี: การอพยพย้ายถิ่นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และแนวทางแก้ไข พบว่า เจ้าหน้าที่รัฐยังไม่สามารถลดอิทธิพล และการเคลื่อนไหวของกลุ่มก่อความไม่สงบในหมู่บ้านได้ รวมทั้งชาวบ้านยังไม่เชื่อมั่นต่อมาตรการของเจ้าหน้าที่รัฐในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในหมู่บ้าน จากสภาพดังกล่าวเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการดำเนินชีวิตประชาชนเริ่มมีการปรับตัวโดยการขออนุญาตมีและใช้ปืนพกสั้นในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน ดังเช่น ศิริพร เพ็งจันทร์ (2555) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการใช้อาวุธปืนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ชาวบ้านในหมู่ 6 บ้านควน (พุทธ) มีระดับความคิดเห็นสูงสุดต่อการใช้อาวุธปืนเพื่อสร้างความปลอดภัยและลดความกลัว และชาวบ้านในหมู่ 1 บ้านไถกูปู มีระดับความคิดเห็นระดับสูงสุดต่อการใช้อาวุธปืนภายใต้สถานการณ์การก่อความไม่สงบ ตั้งแต่ พ.ศ. 2547 จนถึง พ.ศ. 2556 ได้มีการออกอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้น

จำนวน 67,315 กระบอ ก โดยออกอนุญาตในจังหวัดยะลา จำนวน 18,235 กระบอ ก จังหวัดปัตตานี จำนวน 20,078 กระบอ ก และจังหวัดนราธิวาส จำนวน 29,008 กระบอ ก (ปกครอง จังหวัดปัตตานี. 2556)

ภายใต้เหตุการณ์ความไม่สงบ จำนวนปืนพกสั้นที่ได้รับการอนุญาตให้มีและให้ใช้ภายใต้ เหตุการณ์ความไม่สงบโดยหน่วยงานของรัฐตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดนั้น ไม่ได้หมายความว่า ผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นนั้นมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะความชำนาญในการใช้ ปืนพกสั้น ดังที่ วิภาส จารุพงษ์ (2547) ได้ศึกษาการบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2540: ศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับอาวุธปืน และ เครื่องกระสุนปืน วิเคราะห์การรับประกันภัยอาวุธปืนให้กับบุคคลที่ได้รับผลร้ายจากอาชญากรรม พบว่า อาวุธปืนเป็นส่วนหนึ่งที่จะก่อให้เกิดปัญหาในทางอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้ ถือว่าเป็นเครื่องมือสำคัญที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สินได้อย่างรุนแรง ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ประชาชนต้องเสี่ยงภัยต่าง ๆ ด้วยตนเอง เมื่อเกิดภัยที่เป็นอันตรายร้ายแรงแก่ชีวิตและทรัพย์สินแล้ว การเยียวยาหรือการบรรเทาผลร้ายนั้น ผู้ได้รับความเสียหายจะได้รับการเยียวยาจากรัฐน้อยมาก หรือไม่มีโอกาสได้รับเลย ถึงแม้ผลร้ายที่เกิดขึ้นจากอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้โดยรัฐก็ตาม การจำกัดในการอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน จำกัดประเภทและขนาดของอาวุธปืน จนถึงการอนุญาต ให้มีอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวได้ โดยการขออนุญาตต่าง ๆ ต้องผ่านการพิจารณา ถึงคุณสมบัติ วุฒิภาวะ หรือได้ผ่านการฝึกอบรมเรื่องการมี การใช้และการพาอาวุธปืน โดยมีสมาคม หรือสถาบันเกี่ยวกับการฝึกอบรมหรือทดสอบเกี่ยวกับหลักของความปลอดภัยในการใช้อาวุธปืนแต่ ในช่วงของจังหวัดยะลา เวลา เหตุการณ์จำเป็น อาวุธปืนอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลภายนอก และ/หรือผู้ที่ต้องได้รับความเสียหายได้ บางครั้งความเสียหายที่เกิดขึ้น ผู้ก่อให้เกิดความเสียหาย ไม่สามารถเยียวยาหรือชดเชยความเสียหายต่อผู้ได้รับผลร้ายได้อย่างเต็มที่หรือทันทั่วทั้งที่ นอกจากนี้ สุเนตร สุยะ (2552) ได้ศึกษาผลของการฝึกสมาธิต่อความแม่นยำของนักกีฬายิงปืนยาวอัดลม ได้สรุป ผลการศึกษาว่า การฝึกโปรแกรมยิงปืนปกติควบคู่กับโปรแกรมการฝึกสมาธิ ระยะเวลา 8 สัปดาห์ มีผลต่อความแม่นยำดีกว่าการฝึกยิงปืนปกติเพียงอย่างเดียว

จากสภาพดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษารูปแบบการฝึกอบรมการใช้ ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีการอนุญาตให้มีและให้ใช้ปืนพกสั้นที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินภายใต้เหตุการณ์ความไม่สงบ และประกอบกับการศึกษาหัวข้อรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่ เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงปัญหาดังกล่าวให้ทราบถึงรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสม ของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นอย่างไร เพื่อนำผลการศึกษาดังกล่าว

ไปถ่ายทอดและเผยแพร่ให้ผู้ได้รับอนุญาตให้มีและให้ใช้ปืนพกสั้นในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และคาดว่าผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้หน่วยงานของรัฐผู้ออกอนุญาตและผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นในด้านจัดการกระบวนการเรียนรู้การใช้งานปืนพกสั้นให้มีความเหมาะสมกับพื้นที่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย กลุ่มผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นที่เข้ามาทำการฝึกซ้อมยิงปืนในสนามยิงปืน สมาคมยิงปืนชายแดนภาคใต้ ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดปัตตานี 40 คน จังหวัดยะลา 40 คน และจังหวัดนราธิวาส 40 คน และกลุ่มผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ที่สมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม 40 คน

1.2 ผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย กลุ่มผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นที่เข้ามาทำการฝึกซ้อมยิงปืนในสนามยิงปืน สมาคมยิงปืนชายแดนภาคใต้ ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดปัตตานี 40 คน จังหวัดยะลา 40 คน และจังหวัดนราธิวาส 40 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และกลุ่มผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้นที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ที่สมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม 40 คน โดยวิธีการเลือกแบบสมัครใจ (Volunteer sampling) เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 การสร้างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2.2 ผลการใช้รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการ (Action research) ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมแบบแผน Multistage Evaluation Design (ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. 2558) เป็นแบบแผนที่ใช้ในการประเมินความสำเร็จในการดำเนินการของกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการดำเนินการหลายระยะ และสามารถศึกษาเสร็จสิ้นในแต่ละระยะได้ เป็นการพิจารณาคุณค่าของโครงการโดยภาพรวม และในแต่ละส่วนย่อยมีการศึกษาด้วยวิธีเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ หรือผสม มีขั้นตอนต่อไปนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวิเคราะห์เอกสารการใช้ปืนพกสั้นของภาคประชาชนภายใต้มาตรฐานความปลอดภัย
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
3. แบบบันทึกการฝึกอบรมและการแข่งขันยิงปืนพกสั้นระดับประชาชน
4. แบบวิเคราะห์เอกสารการฝึกอบรมและการแข่งขันยิงปืนพกสั้นระดับประชาชน
5. ร่างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
6. คู่มือการประเมินเพื่อยืนยันรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
7. แบบสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 สำรวจการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี และการปฏิบัติ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานปืนพกสั้นเพื่อกำหนดประเด็นหลักในการใช้งานปืนพกสั้นในภาคประชาชนภายใต้มาตรฐานความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ

2. ตรวจสอบพฤติกรรมการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาต จำนวน 120 คน ที่เข้ามาทำการฝึกซ้อมยิงปืน ณ สนามยิงปืน สหกรณ์ยิงปืนชายแดนภาคใต้

ระยะที่ 2 สร้างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลเชิงประจักษ์โดยผู้วิจัยเข้าร่วมการฝึกอบรมการยิงปืนพกสั้นในภาคประชาชน และการแข่งขันยิงปืนพกสั้นในระบบรถยนต์ต่อสู้และป้องกันตัวเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างรูปแบบการฝึกอบรมการยิงปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

2. สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในขั้นตอนที่ 1 โดยการจำแนกข้อมูล (Typological analysis) (เอื้องพร หลินเจริญ. 2555) ในการจัดทำฐานความรู้การฝึกอบรม จากนั้นนำฐานความรู้การฝึกอบรมที่ได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ที่มีความรู้ในด้านการฝึกอบรมและการใช้ปืนพกสั้นเพื่อพิจารณาเนื้อหาของฐานความรู้การฝึกอบรม ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) คุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่กำหนดไว้ที่ 0.50 ขึ้นไปและค่าความตรงเชิงเนื้อหาทั้งรูปแบบการฝึกอบรม (Content Validity for Scaly: S-CVI) เกณฑ์ความตรงเชิงเนื้อหาทั้งรูปแบบที่รับได้มีค่าตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป

ระยะที่ 3 การตรวจสอบและการยืนยันรูปแบบการฝึกอบรมการยิงปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การนำร่างรูปแบบการฝึกอบรมการยิงปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่สร้างขึ้นในระยะที่ 2 ไปตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขโดยการจัดการฝึกอบรมปฏิบัติการกับผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปืนพกสั้น จำนวน 10 คน มีขั้นตอนการฝึกอบรม (Learning process) คือ 1) ขั้นประเมินผลก่อนการฝึกอบรมแต่ละหน่วยการเรียนรู้ (Pretest) 2) ขั้นการนำเข้าสู่หน่วยการเรียนรู้ (Motivation) 3) ขั้นการให้เนื้อหาสาระความรู้ (Information) 4) ขั้นการนำไปใช้ (Application) และ 5) ขั้นประเมินผลหลังการฝึกอบรมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ (Posttest)

2. นำร่างรูปแบบการฝึกอบรมจากขั้นตอนที่ 1 ไปยืนยันรูปแบบการฝึกอบรม 4 ด้าน คือ ด้านความเหมาะสมของรูปแบบ (Propriety standards) ด้านความเป็นไปได้ (Feasibility standards) ด้านความเป็นประโยชน์ (Utility standards) และมีความถูกต้องครอบคลุม (Accuracy standards) เพื่อนำรูปแบบไปสู่การฝึกอบรมจริง โดยวิธีการสาธิตฝึกอบรมปฏิบัติการให้ผู้ทรงคุณวุฒิ (Connoisseurship) เป็นระยะเวลา 2 วัน ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 16 ท่าน

ระยะที่ 4 ทดสอบการใช้รูปแบบการฝึกอบรมการยิงปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้นำรูปแบบการฝึกอบรมการยิงปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จัดการฝึกอบรม 3 รุ่น รุ่นที่ 1 จำนวน 10 คน แยกเป็นจังหวัดปัตตานี 4 คน จังหวัดยะลา 5 คน และจังหวัดนราธิวาส 1 คน รุ่นที่ 2 จำนวน 10 คน แยกเป็นจังหวัดปัตตานี 3 คน จังหวัดยะลา 5 คน และจังหวัดนราธิวาส 2 คน รุ่นที่ 3 จำนวน 10 คน

แยกเป็นจังหวัดปัตตานี 3 คน จังหวัดยะลา 5 คน และจังหวัดนราธิวาส 2 คน ทำการเปรียบเทียบความก้าวหน้าในด้านของความรู้ ความเข้าใจในการใช้งานปืนพกสั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ๓ ทั้ง 3 รุ่น โดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว วัดก่อนและหลังการฝึกอบรม (Single – group pretest–posttest design)

การวิเคราะห์ข้อมูล

แนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) การวิเคราะห์คำหลัก (Domain analysis) และการวิเคราะห์สารระบบ (Taxonomy analysis)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการตามสภาพจริงโดยคะแนนเฉลี่ย

ผลการวิจัย

ระยะที่ 1 ผลการสำรวจการใช้อุปกรณ์ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ระดับความรู้การใช้อุปกรณ์ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยร้อยละต่ำสุดตามลำดับ คือ ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับระบบปฏิบัติการของปืนพก คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 0 ส่วนด้านแนวปืนปลอดภัยตลอดเวลา ด้านแนวปืนปลอดภัยขณะการใช้งานปืนพกสั้น และด้านไม่สอดใส่นิ้วเข้าไกปืนถ้าไม่ทำการยิง คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 0.80 ด้านการนำปืนพกออกมาใช้งานจากซองปืนหรือกระเป๋ใส่ปืนต้องกระทำในพื้นที่ที่ปลอดภัยหรือพื้นที่ที่ถูกกำหนดไว้เฉพาะ คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 2.50 ด้านท่าทางการจับปืน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 3.30 ด้าน เช็คเคลียร์ทุกครั้งเมื่อจับปืน และก่อนทำการยิงจริงให้ทำการลั่นไกปืนโดยไม่บรรจุกระสุน และทำการตรวจสอบลำกล้อง กลไก และตัวปืน คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 6.70 และด้านการถอดส่วนประกอบของปืนพกเบื้องต้นกับการล้างปืนพกสั้น คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 7.50 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาตามหลักการการใช้อุปกรณ์ปืนพกสั้นอย่างถูกต้องภายใต้กฎความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพโดยภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ แสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาสภาพการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ขณะทำการฝึกซ้อมยิงปืนในสนามยิงปืน

พฤติกรรมการใช้ปืนพกสั้น	N = 120	
	ปฏิบัติหรือเข้าใจ	ไม่ปฏิบัติหรือไม่เข้าใจ
1. การนำปืนพกสั้นออกมาใช้งานจากซองปืน หรือกระเป๋ใส่ปืน จะต้องกระทำยังพื้นที่ที่ปลอดภัย หรือพื้นที่ที่ถูกกำหนดเฉพาะไว้ให้	8(6.7)	112(93.3)
2. แนวปืนปลอดภัยตลอดเวลาการใช้งาน โดยเฉพาะขณะทำการยิง	1(0.8)	119(99.2)
3. ไม่สอดใส่นิ้วเข้าไปในถ้าไม่ทำการยิง	1(0.8)	119(99.2)
4. การเช็คเคลียร์ปืนทุกครั้งเมื่อจับปืน และก่อนทำการยิงจริงให้ทำการลั่นไกปืนโดยไม่บรรจุกระสุน ทำการตรวจลำกล้อง กลไก และตัวปืน	4(3.3)	116(96.7)
5. ทำทางการจับปืนแบบ High Thumb หรือ Look Thumb	3(2.5)	117(97.5)
6. การถอดส่วนประกอบของปืนเบื้องต้น	9(7.5)	111(92.5)
7. การล้างปืน	9(7.5)	111(92.5)
8. ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบปฏิบัติการของปืนพกสั้น	0(0)	120(100)

ระยะที่ 2 ผลการสร้างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่า เนื้อหาสาระของรูปแบบการฝึกอบรมในแต่ละด้านของฐานความรู้มีคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ 0.80-1.00 และค่าความตรงเชิงเนื้อหาทั้งรูปแบบการฝึกอบรมเท่ากับ 0.93 เนื้อหาสาระของรูปแบบการฝึกอบรม ประกอบด้วย 6 ฐานความรู้ 29 หน่วยการเรียนรู้: 1) ฐานความรู้ด้านความปลอดภัยในการใช้ปืนพกสั้น ประกอบด้วย 3 หน่วย 2) ฐานความรู้ด้านกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน ประกอบด้วย 9 หน่วย 3) ฐานความรู้ด้านปืนพกสั้น ประกอบด้วย 4 หน่วย 4) ฐานความรู้ด้านเทคนิคการยิงปืนพกสั้นให้แม่นยำ ประกอบด้วย 6 หน่วย 5) ฐานความรู้ด้านการใช้งาน ประกอบด้วย 4 หน่วย และ 6) ฐานความรู้ด้านการยิงปืนพกสั้นเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน ประกอบด้วย 3 หน่วย แสดงรายละเอียดในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ร่างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปิ่นพกลิ้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

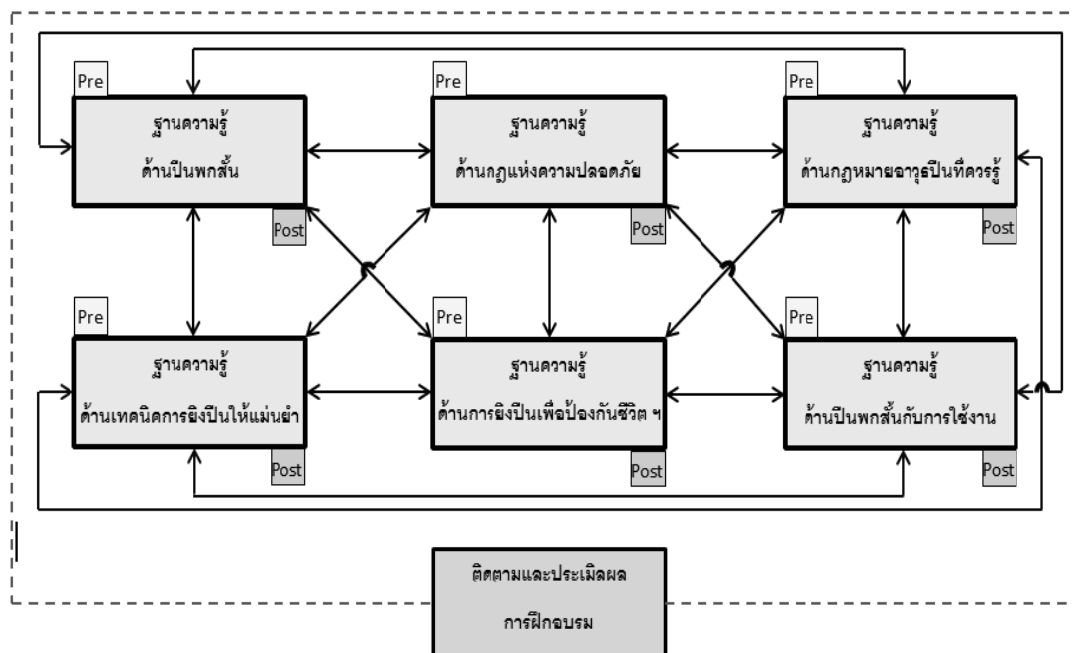
ระยะที่ 3 ผลการตรวจสอบและยืนยันรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปิ่นพกลิ้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

3.1 ผลการตรวจสอบการฝึกอบรม พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกอบรม ($\bar{X} = 28.70$, S.D. = 0.48) สูงกว่าก่อนการฝึกอบรม ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.57)

3.2 ผลการยืนยันรูปแบบการฝึกอบรม พบว่า รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปิ่นพกลิ้นที่เหมาะสมของผู้ที่ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความเหมาะสม คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 ความเป็นไปได้ คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 เป็นประโยชน์ คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 และมีความถูกต้องครอบคลุม คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 100 และได้รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปิ่นพกลิ้น แสดงรายละเอียดในตารางที่ 2 และภาพที่ 2 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อร่างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปิ่นพกลิ้นที่เหมาะสมของผู้ที่ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปิ่นพกลิ้นที่เหมาะสม ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้	ยืนยันรูปแบบ ฯ							
	ความเหมาะสม		ความเป็นไปได้		ความเป็นประโยชน์		ความถูกต้องครอบคลุม	
	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%	ความถี่	%
1. ความปลอดภัยในการใช้ปิ่นพกลิ้น	16	100	16	100	16	100	16	100
2. กฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน	16	100	16	100	16	100	16	100
3. ปิ่นพกลิ้น	16	100	16	100	16	100	16	100
4. เทคนิคการยิงปิ่นพกลิ้นให้แม่นยำ	16	100	16	100	16	100	16	100
5. ปิ่นพกลิ้นกับการใช้งาน	16	100	16	100	16	100	16	100
6. การยิงปิ่นเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน	16	100	16	100	16	100	16	100

Pre หมายถึง การทดสอบความรู้ก่อนการฝึกอบรม

Post หมายถึง การทดสอบความรู้หลังการฝึกอบรม

ภาพที่ 2 รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (Shoot for Living Southern Areas Model)

ระยะที่ 4 ผลการทดสอบรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นการนำรูปแบบการฝึกอบรมที่ผ่านการตรวจสอบและยืนยันไปจัดการฝึกอบรม 3 รุ่น

4.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทั้ง 3 รุ่น ไม่พบนัยสำคัญในความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการฝึกอบรมทั้ง 3 รุ่น แสดงรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลคะแนนการประเมินความรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมก่อนและหลังการฝึกอบรมรุ่นที่ 1 รุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3

การประเมิน	ค่าสถิติ											
	$\bar{X}$			S.D.			t			P-value		
	รุ่นที่1	รุ่นที่2	รุ่นที่3	รุ่นที่1	รุ่นที่2	รุ่นที่3	รุ่นที่1	รุ่นที่2	รุ่นที่3	รุ่นที่1	รุ่นที่2	รุ่นที่3
คะแนนก่อนฝึกอบรม	3.60	3.00	3.70	2.01	0.57	1.16	37.50	43.03	68.46	<.001	<.001	<.001
คะแนนหลังฝึกอบรม	28.60	28.70	28.70	0.51	0.15	0.48						

4.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ทั้ง 3 รุ่น ไม่พบนัยสำคัญในความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการฝึกอบรมทั้ง 3 รุ่น แสดงรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ รุ่นที่ 1 รุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3

แหล่งความแปรปรวน	ค่าสถิติ				
	SS	df	MS	F	P-value
ระหว่างรุ่น	29.793	2	14.898	.401	.673
ภายในรุ่น	1001.994	27	37.111		
รวม	1031.787	29			

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. พฤติกรรมการใช้งานปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่เข้ามาทำการฝึกซ้อมยิงปืนในสนามยิงปืน จำนวน 120 คน ตามหลักวิชาการ 8 ประเด็น โดยแยกออกเป็นการสังเกต 5 ประเด็น คือ 1) พฤติกรรมการนำปืนพกสั้นออกจากซองปืนหรือกระเป๋าสีปืนไม่เข้าใจในการปฏิบัติ จำนวน 112 คน 2) แนวปืนปลอดภัยขณะใช้งาน ไม่เข้าใจในการปฏิบัติ จำนวน 119 คน 3) การวางนิ้วที่ใช้ทำการเหนี่ยวไกปืนขณะจับถือปืน ไม่เข้าใจในการปฏิบัติ จำนวน 119 คน 4) การเคลียร์ปืนเมื่อจับปืนและก่อนทำการยิง หลังทำการยิง หรือขณะยิงแห้ง การตรวจปืนก่อนทำการยิงจริง ไม่เข้าใจในการปฏิบัติ จำนวน 116 คน 5) ท่าทางการจับปืนไม่เข้าใจในการปฏิบัติ จำนวน 117 คน และการสัมภาษณ์ 3 ประเด็น ดังนี้ 1) การถอดประกอบปืนเบื้องต้น ไม่เข้าใจ จำนวน 111 คน 2) การล้างทำความสะอาดปืน ไม่เข้าใจ จำนวน 111 คน และ 3) รู้และเข้าใจระบบปฏิบัติการของปืนพกสั้น ไม่เข้าใจ จำนวน 120 คน เมื่อพิจารณาการใช้งานปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทุกคนไม่สามารถใช้งานปืนพกสั้นได้ตามหลักการอย่างถูกต้องภายใต้ความปลอดภัย

2. รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย 6 ฐานความรู้ 29 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ฐานความรู้ด้านความปลอดภัยในการใช้ปืนพกสั้น (1) กฎความปลอดภัยในการใช้ปืนพกสั้นที่เกี่ยวข้อง (2) แนวพื้นที่ในการใช้ปืนพกสั้น (3) การตรวจเคลียร์ปืน 2) ฐานความรู้ด้านกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน (1) ความหมายของปืนพกสั้น (2) การอนุญาต (3) มีปืนพกสั้นเพื่อเก็บ (4) การโอนปืนพกสั้น

(5) การแจ้งหรือติดต่อนายทะเบียน (6) การพกพาปืนพกสั้น (7) ความผิดเกี่ยวกับปืนพกสั้น (8) การสั่งพักและเพิกถอนใบอนุญาต (9) การครอบครองปืนพกสั้นผู้อื่น 3) ฐานความรู้ด้านปืนพกสั้น (1) ส่วนประกอบปืนลูกโม่ และปืนกึ่งอัตโนมัติ (2) ขนาดของปืนพกสั้น (3) ระบบปฏิบัติการของปืนพกสั้น (4) การถอดประกอบ และการบำรุง 4) ฐานความรู้ด้านเทคนิคการยิงปืนพกสั้น ให้แม่นยำ (1) ท่าทางการยิงปืนพกสั้น (2) การจับถือปืนพกสั้น (3) การจัดศูนย์ปืน (4) การเล็ง (5) การลั่นไกปืน (6) การวิเคราะห์การยิง และเทคนิคการฝึก 5) ฐานความรู้ด้านการใช้งาน (1) เงื่อนไขที่ 1 กับการใช้งาน (2) เงื่อนไขที่ 2 กับการใช้งาน (3) เงื่อนไขที่ 3 กับการใช้งาน (4) แทกติกส์ประกอบการใช้งานตามเงื่อนไข และ 6) ฐานความรู้ด้านการยิงปืนพกเพื่อป้องกันชีวิต และทรัพย์สิน (1) ท่าทาง และการย้ายตำแหน่ง (2) เงื่อนไขกับการยิงเร็ว (3) การแก้ไขสถานการณ์ และแทกติกส์การยิงต่อสู้

3. การตรวจสอบและยืนยันรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ การตรวจสอบรูปแบบการฝึกอบรมที่สร้างขึ้นก่อนนำไปใช้จริง การฝึกอบรมโดยกระบวนการจัดการเรียนรู้เป็นลักษณะการเชื่อมโยงเนื้อหาการเรียนรู้ทุกฐานความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นกึ่งแบบแผน มีการเรียงลำดับขั้นตอนแต่ไม่ตายตัว ผลการฝึกอบรม ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในการใช้ปืนพกสั้นเพิ่มขึ้นมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลการทดสอบหลังการฝึกอบรม ($\bar{X} = 28.70$, S.D. = 0.48) สูงวก่อนการฝึกอบรม ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.57) และการยืนยันรูปแบบการฝึกอบรมโดยผู้ทรงคุณวุฒิทำการเข้าร่วมสังเกตและวิพากษ์การสาธิตการจัดการฝึกอบรม มีมติให้รูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้ เป็นประโยชน์ และมีความถูกต้องครอบคลุม คิดเป็นร้อยละ 100

4. การทดสอบรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นการนำรูปแบบการฝึกอบรมที่ผ่านการตรวจสอบและการยืนยันไปจัดการฝึกอบรมกับผู้สมัครใจเข้ารับการฝึกอบรม 3 รุ่น รุ่นละ 10 คน พบว่า รุ่นที่ 1 ค่าเฉลี่ยคะแนนผลการทดสอบหลังฝึกอบรม ($\bar{X} = 28.60$, S.D. = 0.51) สูงวก่อนการฝึกอบรม ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 2.01) รุ่นที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนผลการทดสอบหลังฝึกอบรม ($\bar{X} = 28.70$, S.D. = 0.15) สูงวก่อนการฝึกอบรม ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.57) และรุ่นที่ 3 ค่าเฉลี่ยคะแนนผลการทดสอบหลังฝึกอบรม ($\bar{X} = 28.70$, S.D. = 0.48) สูงวก่อนการฝึกอบรม ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 1.16) เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการฝึกอบรมกับค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการฝึกอบรมทั้ง 3 รุ่น ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการฝึกอบรมทั้ง 3 รุ่น ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีประเด็นที่สำคัญผู้วิจัยนำมาอภิปราย มีรายละเอียด ดังนี้

1. ตรวจสอบการใช้งานปีนพกสันของผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ในพื้นที่ พบว่า ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ไม่สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้มาตรฐานความปลอดภัย ทำให้เสี่ยงให้เกิดเสียงกระสุนจะโดนเป้าหมายอย่างไรไม่สำคัญโดยเข้าใจว่าเป็นการใช้งานปีนพกได้แล้ว ในส่วนการใช้งานปีนพกได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องทำความเข้าใจ เรื่องแนวปีนหรือพื้นที่ที่ปลอดภัย ทำทางจับถือปีนในขณะที่ทำการยิง กฎแห่งความปลอดภัย ระบบปฏิบัติการของปีนพกสัน ฯลฯ (Sherry, James, Archie & Susan. 1997) จากสภาพการปีนจึงมีความจำเป็นให้ผู้ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ปีนพัฒนาตัวเอง โดยผ่านกระบวนการฝึกอบรมและสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ สามารถ นำความรู้ไปใช้ประยุกต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะการที่จะยิงอาวุธปีนพกได้อย่างแม่นยำ จะต้อง ประกอบไปด้วย องค์ความรู้ (องค์ประกอบพื้นฐาน ฯ) องค์บุคคล (การฝึก) และองค์วัตถุ (เครื่องมือ อุปกรณ์) จะต้องนำมาบูรณาการร่วมกันอย่างแท้จริงจะขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้ อันจะเอื้อต่อการพัฒนา ชีตความสามารถด้านการใช้อาวุธประจำกายของกำลังพลได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ตี้อย่างเมื่อได้มีการนำไปใช้ จนส่งผลสัมฤทธิ์ต่อการปฏิบัติการกิจของหน่วยตามที่ยุบับบัญชาต้องการ (ประจิตร บุญนิยม. 2554)

2. การสร้างรูปแบบการฝึกอบรมมี 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบของการแข่งขันกีฬา และรูปแบบของการฝึกอบรม ลักษณะของรูปแบบการแข่งขันกีฬา มีการควบคุมการใช้งานปีนพกสัน ด้วยกฎ กติกา มีการระเบียบชัดเจนในแต่ละประเภทกีฬา ส่วนลักษณะรูปแบบของการฝึกอบรม มีการแบ่งออกเป็นระดับ คือระดับพื้นฐาน ระดับกลาง และระดับสูง ดังนั้นองค์ความรู้ แนวคิด และหลักการทั้ง 2 รูปแบบ จึงนำมาเป็นแนวทางในการยกร่างรูปแบบการฝึกอบรมการใช้งานปีนพกสัน ที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ (วิทยา สุขสมโสต. 2559) ในส่วน ของหลักสูตรการยิงปีนพก แต่ละหลักสูตรจะมีความแตกต่างกันไม่มาก ส่วนใหญ่อยู่ที่ระยะเวลา ในการยิง และเวลาที่ใช้ จำนวนกระสุน หลักสูตรที่เหมาะสมกับกำลังพล สำนักงานกิจการพิเศษ กรมราชองครักษ์ ในการฝึกการใช้และบำรุงรักษาอาวุธปีนพก เพื่อที่จะได้นำหลักสูตรที่เหมาะสม ไปใช้ต่อไปในภายภาคหน้า และเป็นประโยชน์ต่อไปกับผู้ที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับการใช้งานปีนพก (วรวิทย์ จันทร์เรือง. 2557)

ร่างรูปแบบการฝึกอบรมประกอบด้วย 6 ฐานความรู้ ได้แก่ 1) ฐานความรู้ด้านความปลอดภัยในการปีนพกสัน 2) ฐานความรู้ด้านกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน 3) ฐานความรู้ด้านปีนพกสัน 4) ฐานความรู้ด้านเทคนิคการยิงปีนพกสันให้แม่นยำ 5) ฐานความรู้ด้านปีนพกสันกับการใช้งาน 6) ฐานความรู้ด้านการยิงปีนพกสันเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน โดยร่างรูปแบบมีลักษณะเน้น การฝึกอบรมปฏิบัติการจริงเพื่อการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้เพราะการฝึกอบอรมการป้องกันตัวเองที่มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องฝึกฝนให้มากกว่าเป้าหมายที่วางไว้ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วรวดเร็วเหนือกว่าคนอื่น ความวิตกกังวล และความกดดันจากสถานการณ์จริง (Mansoor and Writer. 2015) ดังนั้นการฝึกอบอรมเป็นกระบวนการที่เป็นระบบที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ (สุนทร พูนเอียด. 2542) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงและเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและทัศนคติที่ดีเพื่อส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตมีมาตรฐานในการปฏิบัติงานได้อย่างมีคุณภาพ (ธรรศ ทองคง. 2552)

3. การทดสอบและยืนยันรูปแบบการฝึกอบอรมก่อนนำไปใช้จริง พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบอรมทุกคนมีการพัฒนาการใช้ปืนพกสั้นสูงขึ้น เฉลี่ยร้อยละ 88.02 เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้เข้าฝึกอบอรมได้รับการฝึกอบอรมตามขั้นตอนกระบวนการจัดการเรียนรู้ในการฝึกอบอรม โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนการนำเข้าสู่หน่วยการฝึก การนำเข้าสู่หน่วยการฝึกอบอรม การให้เนื้อหาสาระความรู้ ช้่นนำไปใช้ และการทดสอบหลังการฝึกอบอรม (Pareek and Roa. 1980) กล่าวคือ เมื่อทำการเรียนรู้ในฐานความรู้ที่ 1 และฐานความรู้ที่ 2 ทั้ง 2 ฐานความรู้ เมื่อกล่าวถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งใน 2 ฐานความรู้ ความรู้ทั้ง 2 ฐานนั้นจะสัมพันธ์เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ และเมื่อดำเนินการฝึกอบอรมในฐานความรู้ที่ 3 ลำดับฐานความรู้ที่ 3 ก็จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันทั้ง 3 ฐานความรู้ที่ผ่านมา เมื่อทำการฝึกอบอรมทุกหน่วยเรียนรู้ในแต่ละฐานความรู้เสร็จสิ้นไม่ว่าจะยกประเด็นในฐานความรู้ด้านใดด้านหนึ่งขึ้นมาเป็นประเด็น ประเด็นดังกล่าวจะทำการเชื่อมโยงสัมพันธ์กับอีก 5 ฐานความรู้อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้กระบวนการจัดการเรียนรู้ในการฝึกอบอรมขึ้นอยู่กับลักษณะของกลุ่มผู้เข้ารับการฝึกอบอรมและวิทยากรครูฝึกที่มีประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถ และเทคนิคในการนำรูปแบบการฝึกอบอรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่สร้างขึ้นไปใช้งาน

การยืนยันรูปแบบการฝึกอบอรม ขั้นตอนนี้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการสังเกตและวิพากษ์ตลอดระยะเวลาการสาธิตการฝึกอบอรมเป็นเวลา 2 วัน ผลการตรวจสอบความเหมาะสม ความเป็นไปได้ มีประโยชน์ และถูกต้องทั้ง 6 ฐานความรู้ คิดเป็นร้อยละ 100 ชุดฝึกอบอรมที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ได้จริง (นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์.2555)

4. การนำรูปแบบการฝึกอบอรมไปใช้จริงทั้ง 3 รุ่นให้ผลไม่แตกต่างกัน เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกอบอรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบอรม กล่าวคือ ค่าเฉลี่ยความก้าวหน้าคิดเป็นร้อยละ 86.21, 88.02 และ 86.21 ตามลำดับ และเมื่อนำผลการฝึกอบอรมทั้ง 3 รุ่น มาเปรียบเทียบผลการฝึกอบอรม พบว่า ค่าเฉลี่ยความแปรปรวนของคะแนนหลังการฝึกอบอรมทั้ง 3 รุ่นมีค่าเท่ากับ .401 และ P-Value .673 การสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการฝึกอบอรมทั้ง 3 รุ่น รวม 30 คน หลังสิ้นสุดการฝึกอบอรมเพื่อหาประสิทธิภาพที่ได้จากการประเมินตนเองเป็นรายบุคคลด้วยการสะท้อนความคิดที่ได้จากการเรียนรู้ในการเข้ารับการฝึกอบอรม ผลจากการประเมิน พบว่า มีประสิทธิภาพโดยรวมในระดับดีที่ค่าเฉลี่ย 2.97 เนื่องด้วยผู้เข้ารับการฝึกอบอรมมีความคุ้นเคย ความชำนาญในการใช้อาวุธปืน

ความแม่นยำและการแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าในกรณีปั่นป่วนก่อกวนขึ้นเกิดขัดข้องในระหว่างการต่อสู้กับคนร้าย เมื่อพิจารณาเป็นรายฐานความรู้ ทุกฐานความรู้มีคุณภาพอยู่ในระดับดี และยังพบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเข้าใจปฏิบัติได้ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงทุกประเด็น อาจเนื่องมาจากเนื้อหาในแต่ละฐานความรู้ทั้ง 6 ด้าน ได้มาจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์จากเอกสาร ตำรา และจากการฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ จึงทำให้เนื้อหา มีความเหมาะสมกับพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งสอดคล้องกับความจำเป็นในการใช้ปืนพกสั้นของผู้ได้รับอนุญาต จึงทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเข้าใจเนื้อหาได้เป็นอย่างดี (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2547)

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้มีและให้ใช้ ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้มีและให้ใช้ปืนพกสั้นไว้ป้องกันชีวิตและทรัพย์สินในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการใช้ปืนพกสั้น ควรที่จะศึกษาผลงานวิจัยนี้โดยวิเคราะห์รายละเอียด ข้อค้นพบ รวมทั้งแนวทางในการดำเนินการฝึกอบรม ซึ่งการศึกษาอย่างละเอียดจะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการใช้ปืนอย่างแท้จริง
2. หน่วยงานด้านความมั่นคงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้สามารถนำผลงานวิจัยนี้ไปส่งเสริมการจัดอบรมให้ความรู้กับผู้ได้รับอนุญาตให้มีและให้ใช้ปืนพกสั้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
3. การนำรูปแบบการฝึกอบรมการใช้ปืนพกสั้นที่เหมาะสมของผู้ได้รับอนุญาตในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ควรพิจารณาระดับความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ และมีความเข้าใจในเจตนารมณ์ของรูปแบบการฝึกอบรมมากน้อยอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- คู่มือการรายงานเหตุการณ์ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้. (2557). ศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้. ยะลา: ผู้แต่ง.
- ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2547). เหตุการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้. สืบค้นเมื่อ 17 ตุลาคม 2558, จาก www.charnvitkasetsiri.com/PattaniTehInterview.doc.
- ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ.(2558). การวิจัยแบบผสม. สารสมาคมวิจัยสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย. 2(2), 10-14.
- ธรรศ ทองคง. (2552). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมกฎหมายสำหรับประชาชน ตำบลท่ากระดาน อำเภอคีรีรัฐนิคม จังหวัดสุราษฎร์ธานี. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

- นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์. (2555). การพัฒนาชุดฝึกอบรมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ เพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะสำหรับอาสาสมัคร. การศึกษาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปกครองจังหวัดปัตตานี. (2556). ฐานข้อมูลอาวุธปืนพกสั้น. ยะลา: กรมการปกครอง.
- ประจิตร บุญนิยม. (2560). คู่มือเทคนิคการยิงปืนพกให้แม่นยำ. ชลบุรี: ศูนย์การฝึกหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน, โรงเรียนทหารนาวิกโยธิน.
- ปิยะ กิจถาวร และคณะ. (2550). ผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงด้านความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน กรณี: การอพยพย้ายถิ่นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และแนวทางแก้ไข. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วรวิทย์ จันทรเรือง. (2554). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการใช้และการบำรุงรักษาอาวุธปืนพกสำหรับบุคคลทั่วไป. การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาอุตสาหกรรมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิภาส จารุพงษ์. (2547). การบังคับใช้พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2540: ศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน. นิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิทยา สุขสมโสตร. (2557). หลักสูตร Basic level. GUNS TALK รู้ลึก รู้จริง เรื่องอาวุธปืน. 9(100), 150-157.
- ศิริพร เพ็งจันทร์. (2555). ทักษะคติของประชาชนต่อการใช้อาวุธปืนในจังหวัดชายแดนภาคใต้: กรณีศึกษาตำบลสุโหงปาตี อำเภอสุนทราราม จังหวัดนราธิวาส. รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2547). รายงานการศึกษาวิจัยประเมินผลการใช้อาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังผ่านการฝึกอบรมการใช้อาวุธปืนจากหลักสูตรต่าง ๆ. สืบค้นเมื่อ 3 มิถุนายน 2560, จาก <http://research.police.go.th/report/arvutpnpolice47.html>.
- สุนทร สุขะ. (2552). ผลของการฝึกสมาธิต่อความแม่นยำของนักกีฬายิงปืนยาวอัดลม. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนทร พูนเอียด. (2542). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ในการบริหารการพัฒนาชนบทสำหรับสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดภาคใต้ตอนบน. ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการวางแผนและพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

- เอื้องพร หลินเจริญ. (2555). เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ. **วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยนเรศวร**. 17(1), 17-29.
- Everett, Sherry A., Price, James H., Bedell, Archie W., Telljohann, & Susan K. (1997). Family practice physicians' firearm safety counseling beliefs and behaviors. **Journal of Community Health**. 22(5), 313-24.
- Pareek, U., and Roa, T. (1980). **Training of Education Managers: A Draft Hand Book for Trainners in Planning and Management of Education**. UNESCO: Bangkok Thailand.
- Sanya, M. & Staff, W. (2015). **Untrained Gun Users Prove in Effective at Self Defense**. Mount St. Mary's University and the National Gun Victims Action Council. Retrieved October 21, 2017, from The Christian Science Momitor Website: <https://www.csmonitor.com/USA/USA-pdate/2015/0728/Research-Untrained-gun-users-prove-ineffective-at-self-defense>.